

Nejčku zatrepeče srce. »A-a-a!« vzklikne strmeč v te tako lepe reči.

Ko se je že nekoliko nagledal teh materinih darov, mu počijo na uho neki otožni glasovi, neko zadušljivo ihtenje.

Nejček privzdigne glavico. Ah, Mihca zagledajo njegove oči, Mihca, ki je tam za hlevom vekal in venomer pogledaval po materi, po Nejčku, pogledaval milo, proseče.

Dobremu Nejčku se bratec zasmili. »Mama«, zakliče, »Miec tud' pliden bil, daj Micu tud'!«

Ali mama reko: »Mihec ni bil nič priden, in nobeden ne! Viš, še topli bi te kmalu.«

»Mama, nic bubalo, nic bubalo! Daj Micu tud', mama, daj!« prosi Nejček.

»Lej, Nejček, kako lepe reči so to!« reko nato mati, kakor da bi preslišali njegovo prošnjo. Toda Nejček se ni dal premotiti. »Mama, daj Micu tud', vis, oka!« de proseče, in debele solze se mu udero po nedolžnih licih, solze, ki so glasno klicale: »Usmiljenje, usmiljenje, mama!«

Mati pogledajo Nejčka v obraz. Zapazijo, da so mu oči mokre. »Ljubo moje dete, kaj pa ti je, da vekaš?« vzkliknejo in ga vzemo v naročaj. »Kaj pa ti je, srček moj, da vekaš?« vzkliknejo in pritiskajo sinčka k sebi. Nejček se jim pa ovije okolo vratu in med ihtenjem in poljubovanjem prosi za Mihca, Gregorja, Lenčico, Jerico . . .

Materi zaigrajo solze v očeh, solze mehkega veselja. »Kako dobrega bratca imajo!« vzdihnejo za nekaj trenutkov, pokličejo otroke in razdele mednje, kar so prinesli s semnja . . .

Divji mož.

*Divji mož, oj, mož bavbav —
tam po lesu hođi,
ves kosmat in razoglav
neñi ogenj s hlodi.*

*Skuhal bi si zajčka rad,
ali piskra nima,
v glavo spredaj, v glavo zad
sajast je od dima . . .*

*Pa je rekel divji mož:
Kdo se vbadaš s kuho?
Dim — ta reže kakor nož,
grlo imam suho . . .*

*Pa užaljen leže — smuk! —
stegne nogo boso,
in ležeč zagrizne luk,
pije hladno roso . . .*

*Pa se v nogo spekel je,
glasno je zatulil,
besen v goro stekel je,
tam lase si pulil!*

Fran Žgur.

